

Ὁ πρὸς ὕμνον τοῦ Καλδερὸν ἀγὼν ἐπεραιώθη· ἄξιον βραβείου ἐκρίθη τὸ λυρικὸν ποίημα τοῦ κυρίου ἡδὸν **Κωνσταντίνου Γ. Ξένου**. Σήμερον περιοριζόμεθα νὰ συγχαρῶμεν τῷ ποιητῇ καὶ νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ποίημα. Ἐν τῷ προσεχεῖ περὶ τοῦ ὄλου ἀγῶνος καὶ τὰς κρίσεις μας περὶ τῆς ᾠδῆς τοῦ κ. **Ξένου**.

CALDERON

POESIA LIRICA POR

DON CONSTANTINO G. XENOS

JUZGADA EN EL CERTAMEN ABIERTO EN ATÉNAS

EL MES DE MARZO DE 1881.

«En esta vida todo es verdad,
y todo es mentira.»

CALDERON.

Ἀρέψατε δάφνην ἱεράν, ὦ Μοῦσαι Ἑλληνίδες,
Ἐκ τῆς παρθένου κορυφῆς τοῦ θείου Ἑλικῶνος,
Ὅπου αἱ ὑπερήφανοι ἑννεὰ Ἡμαθίδες
Ἦλθον ἀγῶνα μουσικῆς νὰ στήσωσιν ἀφρόνας·
Καὶ ἔθραυεν ὁ Θάμυρις τὴν λύραν ἠττημένος·
Καὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Περμησσοῦ δραπετίδες, φανεῖτε,
Ὅπου ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν, ὡσεὶ μεμαγευμένοι,
Ὁ Ἐβρος ὁ χρυστάλλινος ἠρέμα κυλινδεῖται.

Δὲν θὰ εὗρητε τοὺς φραγμοὺς τοῦ Ἡρακλέους πλέον·
Ὁ ἄπειρος Ὀκεανὸς ἐλεύθερος ἀπλοῦται
Κ' ἠνοιχθησαν διὰ παντός αἱ πύλαι τῶν ὀρέων·
Ἔθνος πρὸς ἔθνος καὶ λαὸς μετ' ἄλλου ἀδελφοῦται,
Ἵποχωρεῖ τὸ παρελθὸν εἰς νέας συγκινήσεις
Καὶ πίπτουσι τὰ σινικά τοῦ μεσαιῶνος τείχη.
Τὸ σύνθημά των εἶναι ἐν καὶ ὁ ἀγὼν ἐπίσης·
Ἐμπρός—φωνάζουν οἱ λαοί—ἰργάζου καὶ εὐτύχει!

Ὅπου τ' ἀκροκεραῖα ἀπλοῦνται Πυρηναιῶνα
Μὲ τὰς χιλιστεῖς των δρυς, τὰ δάση τὰ παρθένα,
Καί, τῶν κοιλάδων φύλακες, τείχη κολοσσιαῖα
Τὰ ἀραγῶνια βουὰ κ' οἱ βράχοι τοῦ Μουρένα,
Τὴν γῆν τῶν ἀναμνήσεων ζητήσατε, ὦ Μεῦσαι,
Ζητήσατε τοῦ Καλδερὸν τὴν γηραιὰν πατρίδα
Καί, τὸν ἀρχαῖόν σας χορὸν ἐκεῖ ἀνανεοῦσαι,
Τὸν ποιητὴν τῆς στέψατε μὲ δάφνην Ἑλληνίδα.

Πόσον ὠραῖον θέαμα λαὸς νὰ στεφανώη
Τὸν ποιητὴν του καὶ νεκρὸν μετὰ διπλοῦν αἰῶνα,
Νὰ ἦνε ἔτι ἑναυλοὶ τῆς λύρας του οἱ τόνοι
Καὶ διεθνῆ νὰ προκαλῆ ποιητικὸν ἀγῶνα!
Τοιαύτην ἑορτὴν ἐκεῖ τελεῖ ἡ Καστιλλία
Καὶ τρέχει μ' ἄνθη ὁ λαὸς τὸ μνημά του νὰ ράνη...
Ἄλλ' εἰς τὸ μνημα δὲν οἰκεῖ ἡ μεγαλοφυΐα
Οὐδ' ἐγεννήθη, ὡς ἡμεῖς, διὰ νὰ ἀποθάνη.

Θεότης, Καπιτώλιον εὕρισκε τὴν καρδίαν
Τοῦ πλήθους, ὅπερ συγκινεῖ ἡ μάγος αὐτῆς μουσα·
Ἐκεῖ ὁ μέγας ποιητῆς ζητεῖ ἀθανασίαν
Καὶ ἡ ἠχώ, τῆς λύρας του τοὺς φθόγγους συγκρατοῦσα,
Βίς γενεὰς μετέπειτα τὸ ἄσμα παραδίδει·
Ἀποθεοῦται ὁ θνητός, ὁ Ὀμηρος ἢ Δάντης,
Ἐνῶ τῆς χθὲς ὁ ἰσχυρὸς ἐλησμονήθη ἤδη
Κ' ἐκάλυψε τὸν γίγακτα ἡ λήθ' εἰς τὴν σκιάν της.

Δύο αἰῶνες...! γενεὰ ἐβδόμη συμπληροῦται...
Ἐκ τοῦ τεμένου τῶν Μουσῶν ὁ Κάλδερὸν ἀρπάσας
Τὸ θεῖον πῦρ, τὸ ὄνειρον τοῦ Λόπε ἐγχολοποῦται,
Καὶ στρατιώτης, τῶν μαχῶν τὴν μίσην δοκιμάσας
Ἐκείνου διαμφισβητεῖ τὴν δάφνην καὶ τὸ γέρας.
Ἐγείρεται· χειροκροτεῖ παιδρὰ ἡ Ἰσπανία,
Κ' ἐνῶ δὲν ἐλησμονήσε τὸν Βέγαν της, ἀστέρας
Δύο λατρεύει ἀνθ' ἑνὸς ἐν ὑπερηφανείᾳ.

Τίς εἰς ἀγῶνα μετ' αὐτοῦ θὰ ἔλθῃ τολμητίας
Μὲ ὑψηλὰ τὸ μέτωπον, μὲ γυμνωμένον στήθος;
Ἄ! εἰζευρε νὰ συγκινῆ ἐκείνος τὰς καρδίας,
Νὰ ἀποσπᾷ τὰ δάκρυα κ' ἐνθουσιᾷ τὸ πλῆθος!
Τοὺς ἥρωάς του, βασιλεῖς ἀν ἦσαν ἢ αἰπόλοι,
Ἐλάτρευ' ἐθνους ὁ λαός, καί, ὅσον ἡ Κυνθία,
Ἠγάπα τὸν Ἡράκλειον ἢ Ἰσπανία ὄλη,
Καὶ δύο ὁ Φερνάνδος του ἐθνῶν ἦν ἡ λατρεία.

Ὁ Ἰσπανὸς ἐνθουσιῶν, καθὼς ὁ Πορτογάλλος,
Βίς μίαν θριαμβευτικὴν κονίστραν συναντῶσι
Ὁ εἰς τὸν ἡγεμόνα του, τὸν βάρδον του ὁ ἄλλος·
Πίστις, πατρίς, ἠρωϊσμός καὶ ἄλλοι παλμοὶ τόσοι
Εἰς τῆς ψυχῆς των τοὺς μυχοὺς γεννῶνται τῆς πυρίνης·
Ὁ ἥρωες των—ἰδέτε—ζῆ, ἀνθίσταται, ἀνδρῶνται,
Δὲν θ' ἀγοράσῃ τὴν ζωὴν ἀντὶ αἰσχροῦς εἰρήνης,
Καὶ προτιμᾷ τὸν θάνατον, ἀλλὰ δὲν ταπεινοῦται.

Τοιαύτας εὐγενῆς λαὸς ἐζήτει συγκινήσεις.
Θρησκεία, ἔπειτα πατρίς καὶ εἰτα ἐρωμένη
Τόσας αὐτοῦ ἐνέκλειον τὰ τρία ἀναμνήσεις,
Κ' ἦτ' ὁ Ροδρίγος Ἰλιάς καὶ μουσα ἡ Χιμένη.
Ἐβρος, τιμὴ, τοῦ Ἰδαλγοῦ ἡ δόξα, ἡ λατρεία,
Θεοὶ ἦσαν ἐφέστιοι τοῦ Καλδερὸν συγχρόνως,
Καὶ εἶχε τῶν ἠρώων του τὸ πῦρ ἐν τῇ καρδίᾳ
Ὁ φέρον εἰς τὸ μέτωπον τὴν δάφνην τοῦ ἀγῶνος.

Δις ἑκατὸν παρήλασαν ἐνώπιόν του ἔτη
Καὶ τῆς ἐβδόμης γενεᾶς ἐκλείθ' ἡ ἱστορία,
Ἄλλ' ὅμως τοῦ στεφάνου του χλωρὰ ἡ δάφν' εἶν' ἔτι,
Οὐδ' ἔχει κἂν φθινώπων ἡ μεγαλοφυΐα.
Τὸ πῦρ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς, τὴν ἐμπνευσιν, τὸ μῦρον,
Ἀφίνει ἔξω ἡ σφραγὶς τοῦ τάφου ἐπιπνέον.
Ἐκεῖ...κοιμᾶται ἡ σοφός—ὁ Κάλδερων, ὁ Βύρων,
Ἀπεθεώθησαν αὐτοί, δὲν ἀποθνήσκουν πλέον!